📖 דיאלוג עם טקסטים

נקודות האור שלי – שלושה טקסטים קצרים ושאלות

✨ הגחלילית הקטנה (משל)

בקצה היער גרה גחלילית קטנה בשם ניצה. בכל לילה הביטה למעלה, אל הירח העגול ואל אלפי הכוכבים, ונאנחה: "איזה אור גדול יש להם. ואני? רק נקודה קטנה."

לילה אחד ירד על היער ערפל כבד. הירח נעלם, הכוכבים נעלמו, וגור ארנבים קטן איבד את הדרך הביתה ובכה בחושך.

ניצה שמעה אותו, טסה אליו, ובלי לחשוב הרבה – הדליקה את האור שלה. "בוא אחריי," לחשה. נקודה אחר נקודה, עץ אחר עץ, היא הובילה אותו עד המאורה.

אמא ארנבת חיבקה את הגור ואמרה לניצה: "בלילה כזה, האור שלך היה הגדול ביותר ביער."

באותו לילה ניצה הביטה בעצמה, ולראשונה ראתה: האור שלה לא היה קטן. הוא פשוט היה שלה.

❓ שאלות

1. מה גרם לניצה לראות את עצמה אחרת?

2. מה הסיפור אומר על השוואה לאחרים?

3. "האור שלה לא היה קטן. הוא פשוט היה שלה" – הסבירו במילים שלכם.

4. ספרו על חוזקה שלכם שנראית לכם "קטנה" – ומתי היא דווקא הייתה חשובה.

🟢 לעולים יש באתר גרסה מנוקדת וקצרה, ולחנ"מ – סיפור בתמונות.

📒 פנקס הנקודות (סיפור)

כשעברנו דירה, הכול היה חדש: כיתה חדשה, שכונה חדשה, ואפילו הדרך למכולת. בערב הראשון סבתא נתנה לי פנקס קטן. "כל ערב," אמרה, "תכתוב דבר אחד טוב שעשית היום. רק אחד."

בערב הראשון כתבתי: "כלום". בערב השני: "מצאתי לבד את הכיתה". בערב השלישי: "שאלתי ילד איך קוראים לו".

אחרי שבוע כתבתי: "עזרתי לנגה בתרגיל בחשבון, והיא צחקה מהבדיחה שלי". אחרי חודש הפנקס היה מלא בנקודות קטנות.

בימים קשים אני פותח אותו וסופר: אחת – שאלתי. שתיים – עזרתי. שלוש – ניסיתי שוב.

הנקודות לא מוחקות את הקושי. אבל הן מזכירות לי מי אני.

❓ שאלות

1. מה השתנה בין הערב הראשון לחודש אחרי? למה לדעתכם?

2. למה סבתא ביקשה "רק אחד"?

3. "הנקודות לא מוחקות את הקושי" – מה הכוונה?

4. כתבו שלוש נקודות לפנקס שלכם מהשבוע האחרון.

🤔 להתרברב או להכיר את עצמי? (טקסט עיוני קצר)

דנה קיבלה מחמאה על העבודה שלה, ומיד ענתה: "סתם, זה לא משהו." יואב, כשנשאל במה הוא טוב, משך בכתפיים: "לא יודע. לא נעים לי להגיד."

למה כל כך קשה לנו לדבר על החוזקות שלנו? אולי כי למדנו שצניעות פירושה להקטין את עצמנו, ושמי שמדבר על הטוב שבו – משוויץ.

אבל יש הבדל. התרברבות היא השוואה: "אני יותר טוב ממך." היא מגזימה, מתעלמת מאחרים ומחפשת מחיאות כפיים.

הכרת חוזקות היא ידיעה: "זה מה שיש בי, וכך אני יכול לתרום." היא מדויקת, מכירה גם בחוזקות של אחרים, ומשתמשת בכוח לטובה.

מי שמכיר את החוזקות שלו לא צריך להוכיח אותן לאף אחד – הוא פשוט משתמש בהן. ואולי זו הענווה האמיתית: לראות את האור שבי, בלי לכבות את האור של אחרים.

❓ שאלות

1. הציגו בטבלה: התרברבות מול הכרת חוזקות (3 הבדלים + דוגמה משלכם לכל אחד).

2. מדוע לדעתכם קשה לבני נוער לדבר על חוזקות? האם זה שונה בין תרבויות ובין קבוצות?

3. "לראות את האור שבי, בלי לכבות את האור של אחרים" – הסכמה או הסתייגות? נמקו.

4. דיאלוג בין טקסטים: איך הגחלילית והמספר בפנקס מדגימים "הכרת חוזקות" ולא התרברבות?

5. נסחו משפט חוזקה אישי לשלב ה־ד׳ (דיבור עצמי) של עש״ן ד״ק.